

gevoel van spijt en weemoed constateren wij, hoeveel voor ons verloren is gegaan. J. M. van den Houten, de te vroeg gestorven leraar in de biologie aan de Libanon HBS en eertijds secretaris van de Natuurhistorische Club, heeft in deel 35 (1931) p. 162 e.v. van 'De Levende Natuur', in een artikel 'Na dertig jaar' de balans eens opgemaakt van hetgeen ons van de door Van der Voo beschreven landschappen nog restte. Het was wel heel weinig en nu is het zelfs nog minder dan dat. Van der Voo was in de tijd, waarin hij zijn boek schreef, hier ter stede min of meer journalistiek werkzaam. Op 26 april 1933 heeft hij voor de Nederlandsche Natuurhistorische Vereeniging, afdeling Rotterdam, in een lezing, geput uit zijn herinneringen. Hij woonde toen al jaren in Bordeaux, een kleine donkere man, aan wie het spreken in het Nederlands reeds enige moeite kostte 7).

Intussen was op 8 januari 1897 de directeur van de Diergaarde, A. A. van Bemmelen, overleden. Nog datzelfde jaar werd als zijn opvolger benoemd dr. Johann Büttikofer, een Zwitser van geboorte, die, oorspronkelijk voor het onderwijs bestemd, zich tenslotte meer tot de biologie voelde aangetrokken met als gevolg, dat hij in 1878 als amanuensis aan het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden terecht kwam. Reeds het jaar daarop vertrok hij voor een wetenschappelijke expeditie naar Liberia, waarvan hij eerst in 1882 op zijn vroegere standplaats Leiden terugkeerde. In 1886 vertrok hij opnieuw, maar thans voor nog geen jaar, naar Liberia. Na zijn terugkeer werd hij bevorderd tot conservator van de vogels in het museum. Gedurende de periode 1893/94 was hij opnieuw tijdelijk afwezig in verband met een expeditie naar Centraal-Borneo onder leiding van dr. A. W. Nieuwenhuis, waarna in 1897 zijn definitief vertrek uit Leiden plaats vond wegens zijn benoeming tot directeur van de Rotterdamsche Diergaarde. Onder zijn krachtige leiding is de tuin langs wetenschappelijke wegen omhoog gestuwd, zodat hij begon mee te tellen onder de belangrijke dierentuinen van Europa. Er ontstond contact met geleerden van naam in het buitenland, die dikwijls de tuin bezochten en voorts was Büttikofer in wetenschappelijke kringen zeer gezien, blijkende o.a. uit zijn benoeming tot voorzitter van de Nederlandsche Ornithologische Vereeniging.

Zo zijn wij dan langzamerhand gekomen tot het jaar 1901, waarin de Rotterdamsche Natuurhistorische Club werd opgericht op